

Harabelerde Bir Sabah

“Yemek zamanı geldi!” dedi Kapkap, keyifle.

Efes de çok acıkmıştı. Hevesle atıldı: “Miyavvv... Haydi çabuk olalım. Ceylan kabımızı çoktan doldurmuştur.”

Selsus Kitaplığı’nda tanıştıkları ilk günlerde iyi anlaşamamaları da, Kapkap artık onun en yakın arkadaşıydı. Efes yemeğini Kapkap’la paylaşmaktan hoşnuttu. Ceylan, iki arkadaşın birlikte yediğini bildiği için kabı tepeleme dolduruyordu zaten. Efes’in kırılan seramik kabının yerine daha büyük bir kap alınmıştı, mamalar iki arkadaşına yetiyor da artıyordu.

Kapkap keyifliydi. Yüz elli yaşındaydı; harabelerdeki ömrünü, yiyeceğini bulmaya çalışarak geçirmişti. Yaşamının kalan yıllarında kendine hem iyi bir arkadaş bulmuştu, hem de leziz yemekler... Hayat güzeldi!

Efes, harabeler içindeki bekçi kulübesinin ardında bulunan begonvil, yasemin, incir ağaçlarıyla çevrili alana bir an önce ulaşmak için sabırsız adımlarla koşuyor, sonra arkadaşını ardında bıraktığını anımsayıp geri dönüyordu. Ama Kapkap da öylesine yavaş yürüyordu ki Efes onu beklediği zamanlarda sabır madalyalı biri gibi hissediyordu kendini! Sevgili arkadaşı biraz daha hızlı yürüyebilseydi ne iyi olurdu.

Şöyle, arkasından dolanıp var gücüyle kabuğundan itse? Yok, olası değildi. Efes henüz yavru bir kedi sayılırdı. Yüz elli yıldır yeryüzünde gezinip duran koca kaplumbağayı itme gücü yetmezdi.

Acaba Ceylan'a söylese, Kapkap'ın altına tekerlekli araba mı yaptırsa... Bir de motor

taktı mı, düğmeye bastığı anda hızına yetişmek için Efes bile nefes nefese kalabilirdi.

Düşünmeye öylesine dalmıştı ki, arkasından gelen sesle irkildi.

“Heeeey, bencil kedi! Beklesene biraz. Sen yetişmezsen mamalar ayaklanıp kaçacak mı? Bu ne acele?”

Efes adımlarını hızlandırıp yine öne geçmiş, Kapkap’ın epey geride kaldığını fark edemişti. Durdu, bekledi. Acıkınca sabretmek ne zordu. Midesi sanki ayaklanmış, boş karnında yiyebileceği bir şeyler bulmak için sağa sola saldırıyormuş gibi hissediyordu.

“Güneşleneceğim diye harabelerin orada yayılıp kalmasaydın sabahtan beri. İşte bak, geciktik senin yüzünden. Turist otobüsleri bile akın akın gelmeye başladılar miyavvv.”

“Kim, ben mi güneşleniyordum? Mırıl mırıl gerinip taşların oraya yayılan asıl sendin. Uyuyakaldın diye ses etmedim, bekledim.”

“Yalancılığa başlama yine Kapkap! Mırrnavvv...”

“Yalancı mı? Aşk olsun!”

“Çevreye turistler dolmadan seni uyandı-rabilmek için kabuğuna kaç kez patinle vur-dum, biliyor musun? Tırnaklarım sökülecekti neredeyse. Miyavvv...”

“Amaaan, sen de aç karnına çekilmez olu-yorsun Esef,” diye mırıldandı Kapkap.

“Duydum işte!”

“Ne duydun?”

“Bana Esef dedin!”

“Yooo demedim. Kabuğum çatlasın ki de-medim.”

“Yalancı! Gırrnavvv...”

“Bencil!”

Atışa atışa Ceylan’ın babası Hilmi Efendi’nin harabeler içindeki bekçi kulübesine ulaştılar. Ceylan her sabah kabı mamayla tıka basa doldurup onlar için avluya bırakırdı. Kapkap gevrek gevrek güldü.

“Bak gördün mü? Seni lafa tutup oyalamasam, buraya çoktaaan benden önce ulaşmış, kaptakileri silip süpürmüştün.”

Aynı anda yemek kabına uzandılar. Ama o da ne! Kap boştu... Bomboş!

İkisi de düş kırıklığı içinde haykırdı.

“Olamaaz! Meyovvv...”

“Nasıl olur?”

“Ceylan unutmuş yemeğimizi koymayı.”

Kapkap sinirle mırıldandı:

“Âşık oldu bu kız, bak söylemedi deme!”

“Âşık olmakla bizim mama kabının ne ilgisi var Kapkap, saçmalıyor-sun. Miyavvv...”

“Sen anlamazsın, daha küçüksün. Âşık olunca akli böyle bir karış havaya uçar işte insanın, dostlarını falan gözü görmez.”

Efes şaşkındı. “Mırrr... navvv... O zaman niye âşık oldu ki?” dedi. “Madem akli uçacaktı...”

“Ha ha ha!” diye güldü Kapkap. “Dedin ya! Sen anlamazsın...”

Akli birden yüzyıl öncesine gitti; kabuğunda yeşil benekler olan, uzun boyunlu, keskin

tırnaklı kaplumbağaya... Adı Ponpol idi. Yalnızca güzelliği değil, zekâsıyla da Kapkap'ın kalbine girmişti. O yazı birlikte mutlulukla geçirmiş, kış uykusuna dalmadan az önce, birbirlerinden hiç ayrılmayacaklarına dair söz vermişlerdi. Kapkap, Ponpol ile bir sürü yavruları olacağını düşünüyordu. Ancak havalar ısınmaya başlayıp kış uykusundan uyandığında, Ponpol'u yanında görememişti. Bir daha da ondan hiç haber alamamış, ne olduğunu öğrenememişti.

O yaz, Kapkap'ın hayatındaki en güzel yazdı...

“Miyauvvv... Şimdi ne yapacağız?” dedi Efes. “Ceylan evlenip çocukları olursa, bizi hepten unuttur.”

Kapkap birden düşüncelerinden sıyrıldı.

“Saçmalama Efes. Ceylan henüz çocuk. Büyüyecek, daha ne duygular, ne heyecanlar yaşayacak... İnsanlar yetişkin olunca evlenir ancak.”

“Haaa, bu iyi,” dedi Efes. “Peki ama öyleyse neden âşık oldu, olmasaydı ya! Miyavvv...”

“Offf,” diye bıkkınlıkla iç geçirdi Kapkap. “Sen de iyice toysun be minik kedicik. Aşk heyecanı gelir geçer. Yetişkin olduğunda bir de

bakarsın ki, ömrünü birlikte geçirmek istediğin eşini bulmuşsun. Sen de deneyinleyeceksin bunları.”

Efes'in kaplana benzeyen postundaki çizgili desenler sanki daha da gözalıcı oldu, tüyleri bir anda rüzgâr geçmiş gibi dalgalandı, yemyeşil gözlerini Kapkap'a dikti:

“Yok, ben âşık olmam!” diye tepki verdi.
“Asla! Mırrnavvv!”

Kapkap alaylı bir tavırla güldü.

“Hah haaa, böyle büyük konuşanları çok gördük. Bundan yirmi yıl önce olsa, ‘ufak at da civcivler yesin,’ derdim ama artık modası geçti bu lafın.”

Efes boş mama kabına hüzinle baktı. Kabın sağına soluna dökülen şeyler birden dikkatini çekti. Mama değil miydi onlar? Nasıl olur? Genellikle ikisi de, yemeği son kırıntısına kadar yiyip kabı iyice temizlerlerdi. Önceki gün dökmüş ama fark etmemiş olabilirler miydi?

Kapkap da görmüştü kırıntıları.